

לא באה לבד. היא הביאה עמה גם את בתה בת השלוש, השכיבה אותה על הארץ בין הכיסאות. המוסיקה הרועשת ומחרישת האוזניים לא הפריעה כלל לילדה לישון. "היא כבר רגילה", הסבירה האם שהית גלתה כרובי קליין, צעירה אוסטרלית חטור בת איברים. המיתגאה להציג בפומבי את כל מה שהעניק לה הטבע. "מיום שהילדה, דניאל, נולדה, "הסבירה", אנחנו מסתובבות יחד בעולם. היא הולכת איתי לכל מקום שאני הולכת. המוסיקה היא חלק מהחיים שלה. הילדה שלי היא פריקית!"

על הבמה ניצנה אותה שעה להקת זבוב, שחבריה הם בניהם של אישי ציבור. אפשר היה למצוא ביניהם את רמי פורטיס, בנו של בנימין פורטיס, מנהל מחלקת הנוער התרבות והספורט של עיריית תל-אביב, או נטע וייסמן, בנו של אחד מעשירי תל-אביב. נטע בן ה-18 לא ראה ספר זה ארבע שנים ושערותיו מגיעות כמעט עד מותניו. חברי הלהקה, הטוענים כי הם מנגנים רק "רוק קירקסי", הופיעו גם בבגדי קירקס. להקת חלום קוסמי, המנגנת מוסיקת רוק כבדה יותר, הופיעה בבגדי חול. תוך כדי הופעת הלהקה החל להתמר עשן מן הבמה. לא היה זה עשן מהסוג

איגוד פועלי הפופ

אם פעם צעקו פועלי ישראל בהפגנות ההסתדרות את הסיסמא, לחם — עבודה ו! הרי שבעתיד הם עשויים לזעוק: "לחם — פופ!"

מזה מיספר שבועות הפכו חגיגות הפופ לחלק מפעילות התרבות לצעירים שמארגנות ההסתדרות העובדים בבית-ליסין בתל-אביב. התופעה חוזרת על עצמה מדי מוצאי שבת. מעולם לא זכתה ההסתדרות בתמיכה כל כך גדולה מצד צעירים, כפי שהיא מתגלית כאשר מאות צעירים נלהבים צובי אים על דלתות בית-ליסין כדי לקחת חלק במה שמוגדר על-ידי המארגנים כ"מהפיכת הרוק הישראלי". ואומנם המחזר זות המתרחש בתוך האולם, מכירים את מה שאירע בימי שילטון הרוק בשנות ה-40 וה-50.

מאות צעירים נלהבים קופצים מכיסאור תיהם לשמע הצלילים שמפיקות להקות הנגנים שעל הבמה. צעירות מאבדות את עשתונותיהן, צורחות ומייללות עד איבוד-חושם. המחזה נראה לפעמים כאילו הוא שיחזור מאחד הסרטים של אלביס פרסלי. "אין מה לעשות", אמר יו"ר המחלקה לצעירים בהסתדרות, "אם ההר לא בא אל מוחמד — צריך מוחמד ללכת אל

להקת "הזבוב" - רוק קירקסי לגימנזיסטים וחיילים

ההר. אם הצעירים לא באים להסתדרות, היא צריכה ללכת אליהם." והדרך אל הנוער, כפי שהסתבר, מובילה דרך צלילי הפופ והרוק.

את המיבצע מארגן עתונאי-הפופ, שאול גרוסברג. אין המדובר עוד בלהקות-קצב נוסח רמלה או בקבוצות צעירים חסרי השכלה מוסיקלית המתייחמים על הגיטרות שלהם. הלהקות המופיעות במסיגרת פסי טיבל הרוק ההסתדרותי מורכבות מצעירים בעלי השכלה מוסיקאלית, שרכשו את השכלתם באקדמיות, ושכבעלותם כלי-נגינה יקרים ומובחרים.

אל הצעירים האלה מצטרפים גם מוסיקאים ותיקים, כמו יוסי מריחיים, שהקים את להקת חלום קוסמי. יוסי צירף ללהקה את נגן המוג'יסויטיסיינר דני זוב, ששהה בעשר השנים האחרונות בבריטניה, ומדהים את קהל המאזינים בפעלולים האינסופיים של כלי הנגינה המשוכלל שלו.

הקהל מורכב מרובו מגימנזיסטים וחיילים לבושים בבגדים "זרוקים". הם נסחרים פים בצלילי המוסיקה אולם אינם מתפרעים ומשתוללים. הם עשויים רק להתנועע לפי הקצב, להפליט שאגות או יללות.

זה נראה כמו וודסטוק לעניים! התבטא אחד הצופים. ואומנם, חלק מהמראות שזיתגלו באולם היה בהם כדי להזכיר את וודסטוק. כך, למשל, הדחימה את הצופים בשבת האחרונה, מאוינה שהגיעה לקונצרט הפופ כשהיא לבושה בשמלה לבנה שקופה שמחתיה לא לבשה כל בגד תחתון. והיא

שינה בין הכיסאות

הפופ מחרישת האוזניים תפריע את שלוותה. דניאל כבר התרגלה לצלילים הרועמים. אחרי שהיא נלווית לאמה לחגיגות דומות ברחבי העולם הגדול.

שמלה שקופה

אווה לבשה רובי קליין האוסטרלית, מבלי שלבשה תחתיה כל בגד תחתון, הסעירה את באי פסטיבל הרוק לא פחות מהמוסיקה הסוערת והמרגשת שהושמעה מעל הבמה.

המוזיק מישטרות, כי אם אפקט בימתי מהסוג המקובל בהופעות להקות דומות בחו"ל. הוא לא היתמר עד התיקרה, אבל מצבי-הרוח הגיע עד לשם, כמו שאמר אחד מחברי הלהקה.

אם ערבי הפופ ההסתדרותיים ימשכו באותה הצלחה בה החלו, אפשר יהיה לצפות בקרוב את הקמת איגוד-פועלי הפופ, במסיגרת ההסתדרות העובדים.

